

Dins d'una capsa de galetes holandeses —aquelles famoses galetes de mantega que jo els baixava d'Andorra i que ells miraven amb certa desconfiança— custodiava les llavors dels planters de les hortalisses. Aixeco la tapa, polida per l'ús, i descobreixo intactes, momificades sobre fulls de paper, les ànimes minúscules i rodones de la darrera collita de tomàquets. Quin tresor! Una mica de terra i d'aigua bastarien per retornar-les a la vida. Miro per la finestra. És ja negra nit i del firmament convex, atapeït d'estels (havia oblidat aquests cels esplèndids!), penja la lluna de març que s'unfla a poc a poc com un enorme globus blanc.

—Corre, Joan, vés a buscar un cabàs de fem al corral de les ovelles —sento que crida el pare—. Demà mateix hem de preparar els planters!

Els seus eren els millors tomàquets del poble. Què dic del poble, de tota la comarca! Festa major per als sentits. L'únic motiu capaç de treure'l del seu hermetisme per lloar les excel·lències d'aquells fruits d'una textura i una olor fabuloses.

—Mireu! El pernil de l'horta! —feia broma quan els mostrava satisfet als vianants que passaven pel camí del Riu.

Joan Peruga: *Alcanadre*, p. 13